

Pač lep je ta grobek, tako je krasan,
da lepšega beli ne najde vam dan.

A vendar nobeno ne vzre ga oko —
ej, ptičke ga stražijo vsekdar zvestó.

Stezica ta k njemu nas vede samo —
kdo hoče zdaj z mano, prijateljčki, kdo?

JOS. Vandot.

Pričakovanje.

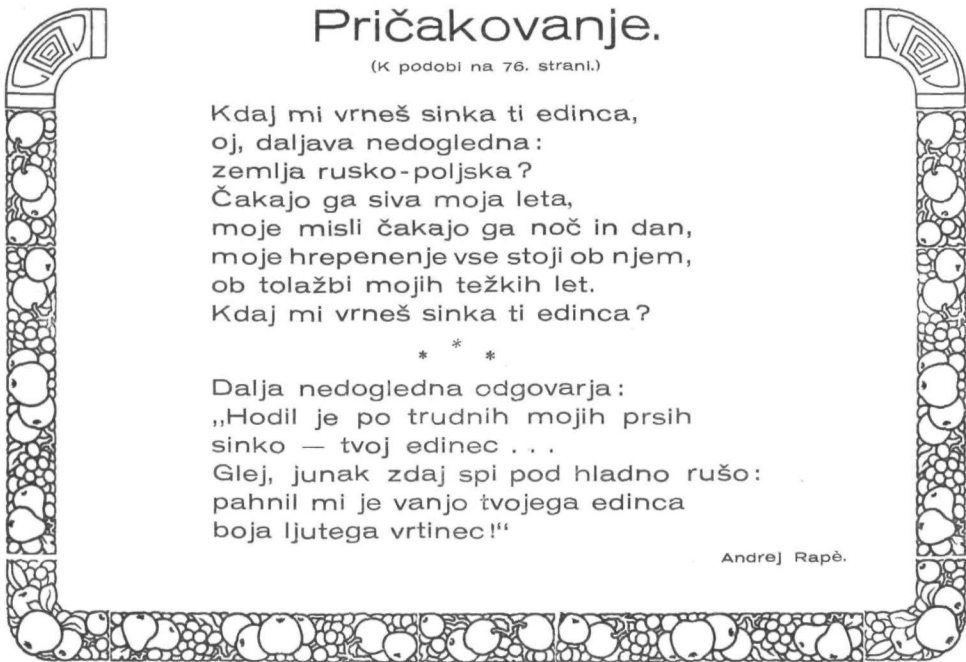
(K podobi na 76. strani.)

Kdaj mi vrneš sinka ti edinca,
oj, daljava nedogledna:
zemlja rusko-poljska?
Čakajo ga siva moja leta,
moje misli čakajo ga noč in dan,
moje hrepenenje vse stoji ob njem,
ob tolažbi mojih težkih let.
Kdaj mi vrneš sinka ti edinca?

* * *

Dalja nedogledna odgovarja:
„Hodil je po trudnih mojih prsih
sinko — tvoj edinec . . .
Glej, junak zdaj spi pod hladno rušo:
pahnil mi je vanjo tvojega edinca
boja ljutega vrtinec!“

Andrej Rapè.

Huda ura.

*Jož nam, jož: oblaki črni,
svetli bliski k nam gredó;
rože v vrtu, žito v polju
huda ura vzela bo!*

*Jož nam, jož: v deželo našo
huda vojna bo prišla;
kar ostane hudi uri,
črna groza potepta . . .*

Drago Širok.

